

„Știu că Dumnezeu mă cheamă”

„Vreau să-ți comunic numai că în zilele următoare, șeful biroului nostru vine la tine. El este pentru noi un colaborator prețios, conștiincios, punctual, loial, dar, din nefericire este necredincios. Sperăm tare mult că el Îl va găsi la voi pe Mântuitorul.” Așa mi-a scris un prieten al casei noastre.

Câteva zile după aceea, domnul Meier s-a anunțat. M-a vizitat imediat în biroul meu după sosirea sa, ca să-mi transmită salutări. Trebuie să spun că m-am atașat de acest om modest, plăcut, și l-am îndrăgit imediat.

Era un musafir binevenit. Era plăcut oricui. Bucuria sa pentru frumusețea ținutului nostru era cordială și neprefăcută. El savura totul cu recunoștință. Numai în legătură cu viața sa interioară era un „Nu te atinge de mine!” Chiar îmi propusesem să nu-l urmăresc în niciun fel cu întrebări care să i se pară incomode.

La masă ședea în apropierea mea, așa că puteam să schimb câteva cuvinte cu el.

Într-o zi ajunsese la o discuție însuflețită cu vecinii săi de la masă. Am observat că era vorba despre „evlavioși”. Atunci, domnul Meier a devenit deosebit de animat. Eram uimit să văd cât de bine știa cum ar trebui să fie „cei evlavioși”. Avea chiar multe de obiectat la ei. Îi critica zdravăn. Se pricepea bine și la Biblie. Cunoștea în mod deosebit pasajele care îi serveau la apărarea părerii sale. Le pune „evlavioșilor” o adevărată oglindă model în față.

„Frumos!”, mi-am zis eu. „Aici poți să înveți și să vezi ce așteaptă musafirul de la noi, care vrem să fim ucenici ai lui Isus.” Am observat bine cum în discursul său aproape pătimaș privea din când în când înapoi, spre mine, ca să vadă ce gândeam oare despre părerea sa. Dar nu lăsam să se observe nimic la mine.

După terminarea mesei – tocmai voiam să mă retrag în camera mea – m-am simțit ca și când ar fi trebuit să vorbesc cu musafirul meu, și anume, neapărat și imediat. I-am dat unuia dintre oamenii mei sarcina să-l roage pe domnul Meier să se deranjeze până la mine. A venit.

„V-am rugat să veniți la mine pentru că am avut impresia că trebuie să vă spun ceva chiar acum.”

„Vă rog, faceți-o.”

Tocmai ați descris la masă așa de precis și de limpede viața unui „evlavios”. Și aveți dreptate. Așa cum ați spus-o, așa ar trebui să fie. Acum pot să vă întreb, dacă dumneavoastră așa procedați sau, dacă nu, ce vă reține să deveniți un ucenic al lui Isus? Doar aveți o mare răspundere înaintea lui Dumnezeu. Știți foarte bine care este voia Sa. Dar o și faceți?”

Tânărul meu prieten s-a prăbușit de-a dreptul. A devenit foarte palid și m-a privit fix cu ochii măriți de spaimă.

„Știu că Dumnezeu mă cheamă, dar până astăzi m-am împotrivit Lui.”

„Vă veți împotrivi și în continuare acestui Dumnezeu credincios? N-ar fi mai bine să vă predați Lui? Vă propun să mergeți acum în camera dumneavoastră, să stăruiti în liniște înaintea lui Dumnezeu și să faceți ce vă va spune Duhul Sfânt.”

„Ce-mi va spune știu deja de acum. Și sunt pregătit să vă ascult și să-mi pun acum imediat viața în mâna lui Dumnezeu. Isus va fi de acum înainte Domnul meu. Credeți, prietenul meu patern, că mă va primi?”

La această întrebare am putut să răspund afirmativ din toată inima. Dacă cheamă Dumnezeu, nu avem nimic altceva de făcut, decât să spunem da.

Ce am trăit apoi împreună este un fragment de poveste din Împărăția cerurilor, plină de fericire și de sfințenie. Tânărul a plecat vesel de la mine. Nici în fața celorlalți musafiri n-a făcut niciun secret din întoarcerea sa. Restul vacanței a fost doar bucurie și fericire. El credea că însăși natura se transformase.

Plecarea sa însemnase într-adevăr un loc gol în cercul nostru. Exemplul său n-a rămas fără rod.

„Nu-l mai recunoaștem deloc pe domnul nostru Meier”, scria prietenul meu. „Dacă era și mai înainte un exemplu de superior, acum emană din el o putere cu totul minunată. Suntem așa de recunoscători pentru ce a făcut Dumnezeu pentru el. Același lucru îl spun și mama, și sora sa.”

Apoi s-a dezlănțuit furia războiului prin țări. Meier, care îmi devenise ca un fiu, a trebuit curând să fie recrutat și a ajuns pe front. Am întreținut un schimb activ de scrisori.

„Cu greu ai crede cum mă poartă Dumnezeu. Pacea îmi umple inima în toiul bătăliei.” Așa îmi scria.

„Ce interes pretutindeni pentru Dumnezeu printre camarazii mei!”, scria el altă dată.

„De multe ori stăm în tranșeea noastră întărită și citim din Noul Testament al meu, pe care mi l-ai dat tu ca să-l am la mine. Și vin alții și întreabă cum poate deveni cineva așa de vesel și de liniștit.” Astfel a devenit el pe front un conducător pentru mulți.

„Este o putere ciudată, cea care mă poartă. Este Duhul lui Dumnezeu, care îmi vorbește într-un fel care se simte. În foc concentrat de artilerie, El dă curaj și liniște. Și dacă datorită cere angajarea cu prețul vieții, atunci aceasta este ca de la sine înțeles. El ia spaima morții, care aici, pe front, ne întâmpină sub diverse aspecte.” Da, într-adevăr se observa cum tânărul creștin creștea și se maturiza lăuntric.

...Apoi, într-o zi a venit o scrisoare înapoi cu mențiunea: Meier a murit pentru patrie ca un erou. Tânărul meu prieten plecase acasă.

Din „Wegweiser zur Heimat”.

Titlul original: „Ich weiß, dass Gott mich ruft”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 185-188.